

TUŠČIOS GARBĖS MIESTAS

Šie šeši tiltai yra širdyje žmogaus,
kuris norėjo pasiekti dangų ir pagrobti šviesą.
Tačiau kūno įstatymai jį pasivijo,
jis niekada negalės įgyvendinti nuodėmingų savo svaičiojimų.

Žmogus gali kelti save į padanges iš puikybės, bet jis lieka žemiškas;
jis gali trenkti broliui, bet ir pats gali būti sumuštas.
Vienintelis jo tikrumas yra gėda ir Dievo bei žmonių baimė.
Nors ir klaidžiodamas be vietos po prakeiktą žemę, jis bijo likti vienas.

Tačiau, jeigu žmogus leis šviesai veikti savo sieloje, jis suras atleidimą.
Savo atgaila baimę ir gėdą jis pakeis meile ir garbe.
Tarp miestų, kuriuos jis stato šaukdamasis Viešpaties Vardo,
bus vienas, kur skyrimas vyks pagal gailestingumą.

Dievas išvaro žudiką Kainą, bet nepasmerkia jo pragarui,
nes Kainas nėra mirties tėvas, o Dievas yra gailestingumo Tėvas.
Kainas buvo tas, kuris pastatė pirmąjį miestą ir pavadino jį savo sūnaus vardu.
Dievo akimis jis toliau tebėra tėvas, ir jo mieste įvyks skyrimas.
Babelio bokštas griuvo sukeldamas sumaištį ir jo svajonės išgaravo.
Dievas turėjo nužengti ir išsklaidyti žmones, kad jie neprazūtų,
kai jie manė, jog jų rankų kūrinys juos suvienys po vienu vardu ir
kad taip jie galės išaukštinti save iki Dievo.

Laikų pabaigoje Dievas nužengė paskutiniam teismui,
tačiau Jeruzalė, pažado miestas, Jį atmetė kaip prakeiktąjį.
Paskutinis skyrimas įvyko už Jeruzalės ribų.
Nuo šios valandos iki paskutiniosios žmogus turės rinktis tarp dviejų miestų.

Dangiškoji Jeruzalė yra laisva, šlovingoji šviesa yra jos buveinė. Čia įeina
ištroškusieji tiesos ir darantieji gerus darbus. Tačiau Babilonas yra
atskirtas nuo Jeruzalės ir pats savyje pasidalijęs. Nei jo darbai, nei jo
prekyba niekada nesuvienys šio miesto piliečių.

Jis garbina pats save, nes manosi laikantis žeme ir esantis vienintelė jos viltis;
apgirtęs nuo savo prabangos, Babilonas sugundo ir pagaliau atbukina žmones.
Tačiau savo valdžios ragais jis *gąsdina* ir priverčia paklusti grasindamas
kankinimais ir kartu žadėdamas malonumus.

Priverstinai šypsodamosios, minios eina per šešis nuodėmės tiltus
ir žygiuoja į šventę, kuriai niekas nemato galo —
niekas negali jo matyti, niekas neišdrįsta jo matyti, šokis negali nutrūkti,
nes visi vienas kita seka, kad niekas nesuabejotų.

© Šv. Jono kongregacija

© Vaidotas Kvašys

© UAB „Katalikų pasaulio leidiniai“